

บทสรุป

ในสมัยรัชกาลที่ 6 รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการเกษตรกรรมใหม่เพื่อความเจริญรุ่งเรืองขึ้น ทั้งเพิ่มผลผลิตเนื่องจากในต้นรัชกาลที่ 6 ได้เกิดธรรมชาติแปรปรวนฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล เกษตรกรไม่มีน้ำใช้ในการเพาะปลูก ผลผลิตทางการเกษตรกรรมจึงลดลง ราษฎรเกิดการขาดแคลนอาหารและมีความเดือดร้อนอยู่โดยทั่วไป ทำให้เกิดปัญหาใจราษฎรชุกชุมและปัญหาเกษตรกรยากจนมีหนี้สิน ดังนั้นรัฐบาลจึงได้พยายามที่จะแก้ไขปัญหาคังกล่าว ด้วยการพิจารณาปัญหาความเดือดร้อนของราษฎรจากแรงผลักดันหลายประการด้วยกัน เช่น จากการเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับความเดือดร้อนในการครองชีพของราษฎร จากเรื่องร้องทุกข์ของชาวนาที่มั่งมีรัฐบาล จากหนังสือของบริษัทบุคคลองแลดูนาสยามที่แสดงความเห็นในปัญหาความเดือดร้อนของราษฎรซึ่งได้เสนอต่อรัฐบาล เป็นต้น นอกจากนี้รัฐบาลยังได้ทราบปัญหาของราษฎรจากเจ้าหน้าที่รัฐบาลซึ่งออกไปตรวจราชการตามท้องถิ่นเองอีกด้วย ทำให้รัฐบาลได้พบว่ามีปัญหาสำคัญของเกษตรกรที่จะต้องรีบแก้ไขโดยเร็วอยู่สองประการคือ ปัญหาสภาพแวดล้อมของเกษตรกร และปัญหาคานการชลประทานเพื่อประโยชน์ทางการเพาะปลูก

การแก้ปัญหาของรัฐบาล เพื่อช่วยเหลือเกษตรกรนั้น รัฐบาลได้กำหนดนโยบายไว้ดังนี้คือ ดำเนินงานส่งเสริมการเกษตรกรรมในเรื่องต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาสภาพแวดล้อมของเกษตรกร และจัดสร้างโครงการชลประทานเพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลนน้ำใช้ในการเพาะปลูก ปรากฏว่ารัฐบาลได้ดำเนินงานส่งเสริมการเกษตรกรรม ดังนี้คือ งานคานกฎหมาย ได้ปรับปรุงกฎหมายการถือครองที่ดินที่มีอยู่แล้วให้เหมาะสมทันสมัยยิ่งขึ้น เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรซึ่งไม่มีที่ดินเพาะปลูกเป็นของตนเองได้มีโอกาสจับจองที่ดินทำการเพาะปลูก เพราะขณะนั้นการขยายพื้นที่เพาะปลูกในเขตชลภาคได้มีอย่างกว้างขวาง เนื่องจากนี้ข้อบังคับชั่วคราว ร.ศ. 129 ยังป้องกันไม่ให้ชาวคังชาติมีสิทธิถือครองที่ดินมากเกินไป จึงนับได้ว่า รัฐบาลได้ส่งเสริมให้เกษตรกรมีกรรมสิทธิการถือครองที่ดิน เป็นของตนเองและส่งเสริมการขยายพื้นที่เพาะปลูกให้มากยิ่งขึ้น

นอกจากการปรับปรุงการถือครองที่ดินแล้ว รัฐบาลยังได้ออกพระราชบัญญัติเครื่องชั่ง
 ตวง วัด เพื่อให้เป็นระบบมาตรฐานสากลและให้เกิดความเป็นธรรมต่อผู้ซื้อและผู้ขาย
 ซึ่งเคยมีปัญหาเรื่องเครื่องชั่ง ตวง วัด ไม่เที่ยงตรงอยู่เสมอ หลังจากทีรัฐบาลได้ออก
 พระราชบัญญัติเครื่องชั่ง ตวง วัด แล้วทำให้มีผลก็คือเกษตรกร พ่อค้า และราษฎรทั่วไป
 ในการซื้อขายเพราะเครื่องชั่ง ตวง วัด มีหลักเกณฑ์และมีมาตรฐานแน่นอน อีกทั้ง
 มาตรการ ระบบต่าง ๆ ได้มีการ เปรียบเทียบกับมาตรการระบบสากล ทำให้การค้าขายกับ
 ต่างประเทศมีความสะดวกยิ่งขึ้น การออกพระราชบัญญัติเครื่องชั่ง ตวง วัด ของรัฐบาล
 นอกจากจะ เป็นการส่งเสริมการค้าขายภายในประเทศแล้ว ยังเป็นการส่งเสริมการค้า
 ขายกับต่างประเทศให้เจริญยิ่งขึ้นอีกด้วย

งานด้าน การเพาะปลูก รัฐบาลได้จัดงบประมาณขอพันธุ์ข้าวปลูกเพื่อแจกแก่
 ชาวนา เนื่องจากขณะนั้นชาวนาขาดแคลนพันธุ์ข้าวปลูกกันทั่วไป เมื่อรัฐบาลได้ดำเนินงาน
 จัดซื้อพันธุ์ข้าวชนิดดีที่ เกษษณการประกวดมาช่วยเหลือชาวนา ปรากฏว่า ไม่สามารถ
 ขอพันธุ์ข้าวได้ตามต้องการ เพราะพันธุ์ข้าวที่ดีหายากจึงมีพันธุ์ข้าวแจกชาวนา เพียง เล็กน้อย
 เท่านั้น งานส่งเสริมการเพาะปลูกของรัฐบาลอีกเรื่องหนึ่งคือ การส่งเสริมการปลูกฝ้าย
 และการปลูกต้นหมอนเลี้ยงไหม สำหรับการส่งเสริมการปลูกฝ้าย รัฐบาลได้ตั้งสถานี
 ทดลองทำไร่ฝ้ายเพื่อเผยแพร่ความรู้และให้ความช่วยเหลือ เรื่องปลูกฝ้ายแก่ชาวไร่ฝ้าย
 แต่เนื่องจาก รัฐบาลขาดงบประมาณจึงทำให้การส่งเสริมการปลูกฝ้ายไม่ก้าวหน้า ส่วนการ
 ส่งเสริมการปลูกต้นหมอนเลี้ยงไหมนั้น ได้จัดให้มีสถานีทดลองและฝึกครูผู้สอนเผยแพร่ความรู้
 การทอผ้าไหม รัฐบาลไม่ได้ส่งเสริมการเลี้ยงไหมและกามทอผ้าอย่างจริงจังจึงไม่
 ผลิตสิ่งส่งเสริมการเลี้ยงไหมจึงไม่เกิดผลดี

งานด้านเผยแพร่ความรู้ทางการ เกษตรกรรม รัฐบาลมีความต้องการที่จะให้
 เกษตรกร และราษฎรทั่วไป เห็นความสำคัญในการประกอบอาชีพด้านการ เกษตรกรรมและ
 การค้าขาย จึงได้จัดให้มีงานแสดง การถวีสถิตกรรมและพาณิชย์การขึ้น พร้อมทั้งได้พิมพ์หนังสือ
 เกี่ยวกับการ เกษตรกรรมออกเผยแพร่ด้วย ปรากฏว่า ได้มีประชาชนไปเข้าชมงานไม่มาก
 เท่าที่ควรและผู้ส่งผลิตผลทาง เกษตร และสินค้าต่าง ๆ ตลอดจนอุปกรณ์สมัยใหม่เกี่ยวกับ
 การ เกษตรกรรมมีไม่มากนัก และการจัดพิมพ์หนังสือดังกล่าวได้รับความนิยมนจากประชาชน
 บางมณฑลเท่านั้น

งานด้านการให้การศึกษาเกี่ยวกับการ เกษตรกรรม นับเป็น เรื่องสำคัญอีกที่รัฐบาล
 เตรียมนโยบายไว้แล้ว เนื่องจากรัฐบาลพิจารณาเห็นว่า การให้การศึกษาทางการ
 เกษตรกรรมแก่ราษฎร จะ เป็นการ ส่ง เสริมให้ การ พัฒนา การ เกษตร กรรม เจริญ รุ่งเรือง
 ยิ่งขึ้น รัฐบาลจึงมีมติหมกวางแผนการศึกษา เพื่อให้มีการ เรียน การ สอนวิชาการ
 เฉพาะปลูก ใน ระดับชั้น ประถมศึกษา แต่ รัฐบาล ขาด งบประมาณ ค่า น การ ศึกษา จึง ไม่ เห็น ผล สำ ร ็จ
 นอกจาก การ ส่ง เสริม การ ศึกษา ทาง งาน การ เกษตร กรรม แล้ว รัฐบาล ยังมี นโยบาย ส่ง
 ชาราชการ ไป ศึกษา และ ดู งาน การ เกษตร กรรม ใน ต่าง ประเทศ ผู้ ที่ ไป ศึกษา และ ดู งาน กลับ มาก ก็ เริ่ม
 ผนึก ความ รุ ม กิ ใจ ประ โย ช น์ คือ การ พัฒนา งาน ก่อ น ค้าง ๆ ที่ เกี่ยว กับ การ เกษตร กรรม
 เป็น การ บู ก ช วย

งานด้านการบำรุงพันธุ์สัตว์น้ำ รัฐบาลส่งเสริมให้มีการบำรุงพันธุ์สัตว์น้ำ
 เพราะเห็นว่า สัตว์น้ำเป็นอาหารสำคัญของราษฎร และยังทำรายได้ให้แก่อีกด้วย
 ดังนั้นจึงได้ริเริ่มให้ตั้งสถานที่สำหรับบำรุงพันธุ์สัตว์น้ำ และปรับปรุงการบริหารงานของ
 ส่วนราชการใหม่ให้ทันสมัยขึ้นตามความต้องการบำรุงพันธุ์สัตว์น้ำโดยตรง การ กวดขัน การ ใช้
 พระราชบัญญัติคุ้มครองสัตว์น้ำมากขึ้น แต่การปฏิบัติงานตามสถานที่บำรุงและเพาะพันธุ์
 สัตว์น้ำ เนื่องจากมีงบประมาณน้อยจึงทำให้งานไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร

สำหรับการดำเนินงานจัดสร้างโครงการชลประทานเพื่อแก้ปัญหาการขาดแคลน
 น้ำใช้ในการเพาะปลูก รัฐบาลได้จัดสร้างโครงการชลประทานป่าสักใต้ โดยสร้างเขื่อน
 กันน้ำขึ้นที่อำเภอท่าเรือ จังหวัดอยุธยา และขุดคลองส่งน้ำรวมทั้งสร้างประตูควบคุมการ
 ระบายน้ำเป็นตอน ๆ เพื่อให้หน้าไหลเข้าสู่พื้นที่เพาะปลูกในเขตอยุธยา ปทุมธานี รังสิต
 ธัญบุรี และมีบุรี ผลของการสร้างโครงการชลประทานป่าสักใต้ ทำให้พื้นที่เพาะปลูก
 ดังกล่าว มีน้ำใช้ในการเพาะปลูก ทั่ว เขื่อนและประตูควบคุมการระบายน้ำช่วยแก้ปัญหา
 การเกิดน้ำท่วม คลองส่งน้ำยังใช้เป็นเส้นทางคมนาคมทางน้ำได้อีกทางหนึ่งด้วย นอกจาก
 การสร้างโครงการชลประทานแล้ว รัฐบาลยังดำเนินงานซ่อมแซมประตูควบคุมการ
 ระบายน้ำที่ประตูน้ำบางเหี้ยเพื่อให้ประตูน้ำแห่งนี้ทำงานได้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น การซ่อมแซม
 ประตูควบคุมการระบายน้ำทำให้สามารถกักเก็บน้ำไว้ใช้ในการเพาะปลูกทางบริเวณตอนใต้
 ของรังสิตคึกคักไปจนถึงคลองพระโขนง คลองสำโรงและคลองบางเหี้ยได้ผลดีและยังป้องกัน

น้ำทะเลซึ่งไหลเข้ามาท่วมพื้นที่เพาะปลูกในเขตดังกล่าวได้อีกทางหนึ่งด้วย ส่วนการ
 ขอมแซมประตูควบคุมการระบายในที่แห่งอื่น เช่น ประตูน้ำพระโขนง ประตูน้ำบางขนาก
 ประตูน้ำสำโรงและประตูน้ำท่าอิฐ รวมทั้งการขอมคลองและทำนบกั้นน้ำขนาดเล็กในพื้นที่
 เพาะปลูกชนบทเป็นต้นว่า ทำนบกั้นน้ำที่ลำแม่น้ำปิง คลองที่สิงห์บุรี และการขุดคลอง
 สร้างทำนบที่มณฑลภูเก็ต นับได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อการเพาะปลูกของเกษตรกร

กล่าวโดยสรุป นโยบายส่งเสริมการเกษตรกรรมในสมัยรัชกาลที่ 6 รัฐบาล
 ได้ดำเนินงานสนองตอบตามนโยบายที่วางไว้ เพื่อแก้ปัญหาความเดือดร้อนของเกษตรกร
 ทั้งในเรื่องปัญหาสภาพแวดล้อมและปัญหาการขาดแคลนน้ำใช้ในการเพาะปลูก แต่งาน
 ส่งเสริมการเกษตรกรรมของรัฐบาลยังไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร ทั้งนี้เพราะรัฐบาล
 ต้องประสบกับปัญหาทั้งภายในและภายนอกประเทศ สำหรับปัญหาภายในนั้นเศรษฐกิจของ
 ประเทศตกต่ำลงมาก เพราะการประกอบอาชีพของราษฎรทางด้านการเกษตรกรรมไม่ได้ผล
 ในขณะที่เดียวกันรัฐบาลต้องเผชิญกับปัญหามานนอกคือ ผลกระทบกระเทือนจากการเกิด
 สงครามโลกครั้งที่ 1 รัฐบาลต้องกำหนดนโยบายมุ่งไปในทางสร้างเสริมกำลังทางทหาร
 เพื่อป้องกันประเทศ เพราะได้เห็นตัวอย่างจากรัฐบาลสมัยที่ผ่านมามากอิทธิพลของประเทศ
 มหาอำนาจจะวันตกบับคั่นทำให้ไทยจำเป็นต้องยอมเสียดินแดนบางส่วนเพื่อแลกกับเอกราช
 เมื่อปี ร.ศ. 112 ด้วยเหตุนี้รัฐบาลจึงใช้นโยบายเพื่อความอยู่รอดของชาติ โดยเข้าร่วม
 สงครามโลกครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2460¹ ซึ่งรัฐบาลได้ตั้ง

¹ชาติ เอี่ยมกระสุนธุ์, พระมงกุฎเกล้าฯ กับสงครามโลกครั้งแรก
 (พระนคร : ศิริชัยการพิมพ์, 2520), หน้า 13

งบประมาณด้านการทหารไว้สูงเมื่อเทียบกับงบประมาณพัฒนาประเทศอื่น ๆ จะเห็นได้ว่าการใช้เงินงบประมาณเพื่อพัฒนาประเทศ รัฐบาลได้ใช้เงินงบประมาณส่วนใหญ่ไปในทางป้องกันประเทศมากกว่าการนำไปใช้พัฒนางานด้านอื่น ๆ ทำให้งานการส่งเสริมการเกษตรกรรมไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร การแก้ปัญหาความเดือดร้อนของเกษตรกรจึงเป็นแต่การแก้ปัญหาเพียงบางส่วนของประเทศ และได้รับประโยชน์ในช่วงระยะเวลาสั้น งานนโยบายบางเรื่องก็ไม่เห็นผลทันทีในขณะนั้น อย่างไรก็ตามนโยบายส่งเสริมการเกษตรกรรมในสมัยรัชกาลที่ ๖ นับได้ว่าเป็นหลักพื้นฐานสำคัญที่รัฐบาลในสมัยต่อมาอาจจะนำมาปรับใช้ในการพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองและเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมปัจจุบันได้

¹ งบประมาณการใช้เงินพัฒนาประเทศในสมัยรัชกาลที่ 6 พ.ศ. 2453-2468 (%)

การป้องกันประเทศ	24.3
การปกครอง	12.7
การคมนาคม	9.3
ความสงบบภายใน	7.9
การจัดเก็บภาษีอากร	6.6
การศาลและยุติธรรม	4.7
การเกษตรกรรม	3.2
การศึกษา	2.6
การพานิชย์	0.1

ที่มา : พรเพ็ญ อันตระกูล "การใช้จ่ายเงินแผ่นดินในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2455-2468)"

(วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกอักษรศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พ.ศ. 2517), หน้า 89